

Tandori Dezső

Várd, hogy

Várd, hogy rövidüljenek az éjszakák
és akiket szeretsz, akikkel összetartozol,
megébredjenek,
előbb még szobájuk sötétjén
odaharsogjanak egymásnak három-dekányi-test
torkukból,
elkezdjék fontos – valóban létfontosságú! –
foglatatosságaikat: evés –
a kölesből, valami maradékból;
ivás –
a tegnap déli óta kicsit megfáradt vízből;
csórfenés, tisztálkodás,
minden.

Minden, igen, ez itt a kulcs, hogy minden.
Menj be hozzájuk. Fulladt a levegő?
Ez mégis: minden. Mert nem tart örökké,
mert nem volt mindig, neked, kezdetektől:
hogyan lett volna. Valahol elkezdődött,
valahol véget fog émi.

Beszélgess el velük a maguk módján.
Etesd meg látó szeme felől a vakot
alma- és krumplipéppel.
És hagyd, hogy a bice-lábú, aki leginkább tiéd,
mert leginkább magáénak óhajt,
szorítsa ujjad, tenyeredbe hasaljon
– már mind a halottak helyett is.
Tudd, ők elmennek, és te nem születesz másokkal újjá.

Most már nap s nap

Most már nap s nap csak mellettük akamál
maradni, óra s óra, és nem érti
ügysem, akinek magyaráznád, miért.
A felhőkre ki sem akarsz majd nézni
azt a műsorújságot másképp lapozod, mint akár fél éve,
a nagy parkban a tónál és a pataknál
úgy ülsz le ismerős fatörzsedre egy másik világban,
hogy az már kétszeresen másik világ,
ez így már sok akkor,
ez így már túl kevés.

Viszaestél. Ide, ahová való
vagy, közéjük, akik el fognak menni,
itt fognak hagyni,
mint egy érzelempacsaró film végén
a felnőtt gyerek a szülőt, aki
feláldozott érte valami "életre szólót",
kalandnak is ígérkező stabilitást, mondjuk,
vagy mit tudom én.
Majd élnek mind tovább.

Veled ez nem így lesz.
Ők meghalnak, erre gondolsz a gépen,
az újság más-állatok-programjait nézve,
lovakét a madaraké helyett, és a patak
a nagy parkban, a nem-locsogó felszínével,
mélyen-sejthető áramlatával már azt mondja:
"---" Csak ülsz, vársz, hazaérsz. Vége. És ott se jó, itt se.

VITA

